

עין משפט
גד מצוה

כט א מיי פ'יז מה'ל כבודת ה'ל א טושי'ע ייד סימן שטו סעיף ג'
כד ב מיי שס טושי'ע שס סעיף ב':

◀◀▶▶

תורה אור השלם

1. אם עלה קרבנו מן הקרבן וקר המים יקריבו: אל פתח אהל מועד יקריבו: אתו לרצנו לפני ה'.

ויקרא א ג
2. ואם מן האזן קרבנו מן הדשבים או מן העזים לעלה וקר המים יקריבו: ויקרא א י

3. כל הכבוד אשר יקל בבקרך ויבאנך הוקר תקדש לך אלודוך לא תעבד בבקר שורך ולא תגו בכור צאנך:

דברים טו ט
4. והצברת כל פטר רגם לך וכל פטר שגר בהמה אשר יקיה לך הקורים לך: שמות יב יב

◀◀▶▶

שיטה מקובצת

אן תרי מה תיל נמחק:
א קרא תיפוק דהא:
א דכתיבי וקא ממעטין כולהו מיניה:
זן ישמעאל היא וזי:
אן בכור זי:
אן לומר בכור הוא הרי:
אן הוא דקמעטע ליה:
אן הוא דקמטרי:
אן הוא דקמטרי:
אן קמעטע כולהו מיניה נקבה טומטום ואנדרוגינוס הרי:
אן דוכר הוא ס"א ולא מקריב:
ליה דנקבת שולו היו מומא:
אן שרי אלא משום מום לישתא הרי:
אן תרי קראי כתיבי:
אן יערך טומטום אדם אתו:
אן ודאי היו:
אן טהרה דהתם משתנה לפעמים דפעמים שהוא כן ופעמים שחי:
אן הוא כרופשי בסוף המפלת מדרמטמא כילוב:
אן ספק אלימא.
תרי נקבה נמחק:
אן לרב דפי המפלת:
אן מוטא מוכר ועד נקבה לטומטום הינו משום דאיכא בני לפישר דבלאו טומטום יצרכי הון:
אן אבל לא זכר:
אן ודלא כרב חסדא דלקמן נמי כרי גמי דמשום טומטום:
אן אן משונה משה:
אן אבי דפי"ק דהינאי:
דמעט טומטום מראה אפי"ג דביצני מבחון ופי לשון חסדא שפי דמורה רב חסדא בהתיא דרב:
דמעטין טומטום מרב:
אן לתורה מאי קפריך לקמן כרי וימתיי בכרייתא דמעטין ליה:
אן תרי ודלא נמחק:
אן מומין דמעות בעלי מומין והשוא:
אן פסול הוא לגבי:
אן אם אקדשיה לש:
אן ליה אלא משום מום לישתא וקשה לפי מום מעיקרו אות א' (תרי ליה) נמחק:
אן לאשמעין דחורין במקום:
אן דלעיל ורי חירין:
אן בתמורה וזה לא נתפס בתמורה:
אן ספיא הוא ודאי:
אן נקבה תחלת הקדש יש בה קדושת הגוף כמו מפרשי נקבה לאש:
אן פריך אמאי איצטרך קרא וכד למעטין מהקרב:
אן יתורא דיריה בזכר:
אן דייק מהכא דמפטע:

מא:

אילימא ת"ק (סבר) ספיא הוא ואתי קרא לַמְעוּשִׁי ספיא. וזו"ת מנח ליה דטעמא דת"ק משום ספיא דילמא הוי בַּחוּטִים הפנימיות שנפגמו ושגגמנו דהוי מום לעיני דאין שוחטין במקדש ולא הוי מום לישתא במדינה ולעולם כבוד ודאי יז וי"ל דמדקאמר

ר' ישמעאל צברייתא כבוד הוא ומומו עמו מכלל דלת"ק לא הוי ודאי כבוד: **ואתי** קרא לַמְעוּשִׁי ספיא. כי האי גוונא פריך צפ' בתרא דיומא (דף עז). גזי כוי וצכריתות צפרק דס שמיטה (דף כא). וצפ"ק דסולין (דף כג): גזי תחלת הטהוב צבזה ושזזה ולא דמי לשאר דוכתי דממעטין ספק מקרא לקמן צפ' בתרא (דף נח): עשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק וכן צהרת צסוף נזיר (דף סה): ספק צהרת קדמה ספק שער לכן קדס דמעטע ליה מלטהרו או לטמא' הואיל ופתח הכמור צטהרה תחלה יט פעמים שהיה כן וטומטוס נמי הוה שייך שפיר למעוטי שיש מהם זכר ויש מהם נקבה ופטרו הכמז כל זמן שהוא ספק אצל כוי ותחלת הטהוב ואנדרוגינוס כולן שוים דקמי שמיא גליא כוי אם חיה אם צהמה ואם תחלת הטהוב שחזב גדול או קטן ואם אנדרוגינוס זכר או נקבה וא"ת הא רצ דס"ל דאנדרוגינוס ספיא הוא יטו דמפרש צסוף המפלת (נהה דף כח). דמטמא לזינון וצאודס ומדקאמר צסוף הערל (וינמוט דף פג). הלכה כר' יוסי דלא כהריעו צו אם זכר או נקבה וצריה צפני עגמו דקאמר רבי יוסי צברייתא לאו דוקא ואפי"ה ממעט ליה

רצ לעיני צילת מנדש מדכתיב מוכר ועד נקבה זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטוס ואנדרוגינוס והיכי אתי קרא למעוטי ספיא ויש לומר דהכא פריך שפיר דממעט ליה אנדרוגינוס מהזכר יתירא דכתיב גזי עולה ואם צא למעוטי אפילו הוא זכר משום דמשונה משאר זכרים אי"כ דממעטין ליה מהזכר ש"מ זכר הוא ולא יט נקבה אלמא לא אתיא כתי"ק דאמר ספיא הוא אצל צהיאי דרב תרי מיעוטי כתיבי דהוה מזי למיכתב מוכר ועד אדם או מנקהב עד אדם ותתא חד מינייהו לטומטוס ומד לאנדרוגינוס ואם אנדרוגינוס הוא זכר אתיא מוכר ס"ל למעוטי ואם הוא נקבה אתי עד נקבה למעוטי מטעם שהוא משונה ולפי טעם זה אית ליה שפיר לרב יט הא דאמר רצ חסדא צסמוך מחלוקת צאנדרוגינוס אצל צטומטוס ספיא הוה וקדוש הוא מספיא פירוש דלית לן לאוקומי מיעוטא יט לטומטוס שהוא ודאי או זה או אלא שהוא מוכסה והא דאוקי רב מיעוטא לטומטוס משום דאיכא יתורא

ועוד יש לפרש דלריבי הך תרי מיעוטי דרב דכיון שהוצרך לכתוב זכר כדי למעט אנדרוגינוס אם הוא זכר לפי שהוא זכר משונה ועד נקבה למעוטי אם הוא נקבה על כרחך לריך לכתוב שניהם כדי שלא תאמר זכר דוקא ולא נקבה או נקבה דוקא יט (אצל) ולא זכר ולא נפרש דהוה מזי למכתב עד אדם ומי"מ סבר רצ דמוקמינן נמי מיעוטא לטומטוס יט ולא כרב חסדא דלקמן נמי אשכחן ר' יוחנן דלית ליה דרב חסדא ומנינו למימר נמי משום טומטוס לחודהי כריבי תרויהו למעוטי ספיא קדמה מדין זכר או חת"כ מנאלא זכר ומדין נקבה אם חת"כ מנאלא נקבה וה"ה אנדרוגינוס לפי שהוא משונה משאר זכר או יט משאר נקבה ושקולים הן ולית ליה לרב דההיא דרב חסדא וכן אביי יט צפ"ק דחגיגה (דף ד). ממעט טומטוס משום דאיכא יתורא ויש לתמוה יט דקפריך לקמן אלא מעתה צערכין יערך ומיימי ראיה מצרייתא דממעט ליה מערך איש ואשה מהזכר אם נקבה ומשני סמי מכאן טומטוס מאי קושיא התם איכא יתור דמשום אנדרוגינוס לא לריך אלא חד וי"ל דהתם נמי כריבי תרויהו לאנדרוגינוס דאי כתיב הזכר למעוטי ה"א לא גרע מנקהב ויהיה צערך נקבה וזו"ת והא דפריך מאם זכר אם נקבה להוילא טומטוס ואנדרוגינוס מאי קושיא יט דילמא הא גזי שלמים איכא תרי מיעוטי אם זכר אם נקבה דאם הוא מיעוט כדקאמר צפרק המפלת (נהה דף כח). ואומר ר"י דגרס זכר או נקבה דכתיב צקרא צשלמי לאן דהכי דריש ליה צתורת כהנים אצל אם זכר אם נקבה דכתיב צשלמי צקר דריש ליה התם צתורת כהנים ולעיל צפ"צ (דף טו) וצתמורה צפרק אלו קדשים (דף טז). לרבות ולד בעלי מומין יט והשתא פריך שפיר לרב חסדא דצהאי קרא לא כתיב אלא חד מיעוטא והוי או למעט כמו או כשצ פרט לכלאים או עו פרטי לגמיה: **וקמעיזי** בורהו מיניה. פירוש כולהו נקבה וטומטוס ואנדרוגינוס ולרב חסדא נמי צסמוך דאמר סמי מכאן טומטוס נקט כולהו משום נקבה ואנדרוגינוס:

אי אמרת בשלמא מיפשט פשיטא א"ה. פירוש דכזור הוא ומומו עמו היינו דאיצטרך קרא למעוטי ותימה מהאי טעמא גופיה לא לבעי קרא דקדושה אם יט קדושה לשם עולה ואפילו בגזיה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן ל למעוטי מקדושה דהא גזי כבוד כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה רבי ישמעאל מגזיה דלא שרי ליה יט משום מום אלא לישתא עכ"ל וקשה לפירשו מום מעיקרא לא אסור בגזיה ועבודה אלא מדרצנן דבעל מום הוא פסול יט לגזי מוצח ופי' צקונטרס דהכי קאמר היינו דאיצטרך קרא למעוטי דאע"ג דזכר הוא לא קדיש שום קדושה אם יט קדושה לשם עולה ואפילו בגזיה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן ל למעוטי מקדושה דהא גזי כבוד כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה רבי ישמעאל מגזיה דלא שרי ליה יט משום מום אלא לישתא עכ"ל וקשה לפירשו מום מעיקרא לא אסור בגזיה ועבודה אלא מדרצנן דמוכח ליה לעיל צפ"צ (דף יד). דאמר קדושת (מוצח) דמיחלפא צקדושת הגוף גזרו צה רצנן ויש פי' אחרים מרש"י שכתוב צהם הינו דאיצטרך קרא למעוטי דאע"ג דזכר הוא לא מקרבינא ליה דנקבות שלו הוה מום ולפי"ז צ"ל דאתא האי קרא לאשמעינן א צבא רבי מומא לאפוקי מדרשא דאביי ורבא דלעיל יט ומירך דאיצטרך למעוטי לאשמעינן דגרע מצעל מום דבעל מום נתפס יט צתמורה וזו"ת אי"כ מאי קפריך אילימא לת"ק ספיא יט ואתי קרא למעוטי ספיא שפיר איצטרך למעוטי דאין נתפס צתמורה דס"ד דנתפס אפילו הוי נקבה יט לאשם דתערעו לרצנן דר"ש צתמורה צפרק אלו קדשים (דף יט): וכיון שיש צה קדושת הגוף משמע דמיתפס צתמורה וגם עושה תמורה יט קדושה ראויה כמו תמורת הפסח דראי שאינה קריבה ואפי"ה נתפס צתמורה לקדושה דחוייה ורועיה וגזי אנדרוגינוס דמעט ליה קרא הכא אפילו הוי ספיא לפי שאינו לא זכר גמור ולא נקבה גמורה וי"ל דהכי פריך יט מדאיצטרך קרא זכר למעטיה מהקרבת עולה כיון דספק נקבה הוא דאי למעטו מדין תמורה אפילו הוי נקבה לא הו"ל למיכתב יתורא יט בזכר דמשמע דמעט ליה מוטעם דאינו זכר גמור ואם תאמר היכי דייק יט דמיפשט פשיטא ליה לרבי ישמעאל דילמא אתיא כתנאי אחריני דסברי זכר הוא כגון רבי יוסי דפרק הערל

על אלו מומין פרק ששי בכורות

או דילמא ספוקי מספקא ליה. אם זכר הוא אם נקבה הוא. והאי דקאמר מומו עמו אם תימנאל לומר קאמר אם תימנאל לומר יט ספק כזור הרי מומו עמו: למילקא עליה כו'. אי אמרת כבוד הוא לקי דכזור בעל מום נמי אסור בגזיה ועבודה ואם ספק הוא מספיא לא

מלקינן ליה: אי נמי למיטביה **לנהן**. אם כזור הוא נותנו לנהן ואוכלו צמוס זה ואם ספק הוא אוכלו ישראל צמוס זה כדין ספק כזור הגאכל צמומו לצעלים דהמוילא מחצירו עליו הרגאה: (ה) **דילמא אם סימאל לומר קאמר**. כלומר אם כזור הוא הרי מומו עמו: ה"ג צתורת כהנים (א) **זכר ולא נקבה**. זכר כתיב גזי עולת צקר וזכר תמים יקריבו ומשמע ולא נקבה: **כשהוא אומר זכר למטה**. בעולת צאנן: **שאינ ס"ל**. דלא לריך לגופיה למעוטי נקבה דהא צאימעטא לה: **ואולי טומטוס ואנדרוגינוס**. הוא דתמא: **מני**. האי דאימעטי טומטוס ואנדרוגינוס מוכר צתרא: **אילימא ס"ק**. דמתנינן הא טומטוס ואנדרוגינוס ספק הוא: **ואיציטריא קרא למעוטי ספיא**. דתמיה. הא ליכא ספקא קמי שמיא אלא ודאי משום דצריה צפני עגמו הוא יט קמעטע ליה ודלא כתי"ק: **אלא רצנן צתרא**: דמתנינן דפשיטא להו דצריה הוא יט וקאמרי אינו כבוד אלא נגזו ונעבד: תיפוק ליה טומטוס ואנדרוגינוס ונקבה ממד זכר דהא גזי כבוד לא כתיב אלא חד זכר וקמעטע יט מיניה כולהו טומטוס ואנדרוגינוס ממד זכר: **אלא פשיטא דרבי ישמעאל** מוקמינן לה ודצעי' לפירוש דהא כהנך רצנן לא

מנינן לאוקמא^א ופשיטא ליה דזכר הוא יט: היינו דאיצטרך למעוטי. דאע"ג דזכר הוא לא קדוש שום קדושה אם אקדשיה לשום עולה ואפילו בגזיה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן למעוטי מקדושה דהא גזי כבוד כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה ר' ישמעאל מגזיה דלא שרי יט משום מום אלא לישתא: **אלא אי ספוקי מספקא ליה**. אם זכר אם נקבה תו לא מיתוקמא חן אליביה [דר"ן] דקרא למעוטי יט ספק דלא אתי וכמאן מוקמת ליה: **לעולם רצנן צתרא**. ודקאמרת תיפוק לי ממד קרא דהא גזי כבוד ממד קרא נפקא להו לא היא דגזי כבוד תרי יט כתיבי: **הוכר**. הזכר תקדיש יט: **סוכרים**. אשר יהיה לך הזכרים לה יט: **מחוקק**. דקאמרי רצנן צתרא צריה הוא צאנדרוגינוס: **אצל טומטוס דברי הגל ספק**. ואסור בגזיה ואינו נשחט לא במקדש ולא במדינה: **אלא מעסה**. דספק הוא צערכין יערך יט צאדס או צערך איש או צערך אשה: **אלמא**

נקבה למעט אנדרוגינוס אם הוא זכר לפי שהוא זכר משונה ועד נקבה למעוטי אם הוא נקבה על כרחך לריך לכתוב שניהם כדי שלא תאמר זכר דוקא ולא נקבה או נקבה דוקא יט (אצל) ולא זכר ולא נפרש דהוה מזי למכתב עד אדם ומי"מ סבר רצ דמוקמינן נמי מיעוטא לטומטוס יט ולא כרב חסדא דלקמן נמי אשכחן ר' יוחנן דלית ליה דרב חסדא ומנינו למימר נמי משום טומטוס לחודהי כריבי תרויהו למעוטי ספיא קדמה מדין זכר או חת"כ מנאלא זכר ומדין נקבה אם חת"כ מנאלא נקבה וה"ה אנדרוגינוס לפי שהוא משונה משאר זכר או יט משאר נקבה ושקולים הן ולית ליה לרב דההיא דרב חסדא וכן אביי יט צפ"ק דחגיגה (דף ד). ממעט טומטוס משום דאיכא יתורא ויש לתמוה יט דקפריך לקמן אלא מעתה צערכין יערך ומיימי ראיה מצרייתא דממעט ליה מערך איש ואשה מהזכר אם נקבה ומשני סמי מכאן טומטוס מאי קושיא התם איכא יתור דמשום אנדרוגינוס לא לריך אלא חד וי"ל דהתם נמי כריבי תרויהו לאנדרוגינוס דאי כתיב הזכר למעוטי ה"א לא גרע מנקהב ויהיה צערך נקבה וזו"ת והא דפריך מאם זכר אם נקבה להוילא טומטוס ואנדרוגינוס מאי קושיא יט דילמא הא גזי שלמים איכא תרי מיעוטי אם זכר אם נקבה דאם הוא מיעוט כדקאמר צפרק המפלת (נהה דף כח). ואומר ר"י דגרס זכר או נקבה דכתיב צקרא צשלמי לאן דהכי דריש ליה צתורת כהנים אצל אם זכר אם נקבה דכתיב צשלמי צקר דריש ליה התם צתורת כהנים ולעיל צפ"צ (דף טו) וצתמורה צפרק אלו קדשים (דף טז). לרבות ולד בעלי מומין יט והשתא פריך שפיר לרב חסדא דצהאי קרא לא כתיב אלא חד מיעוטא והוי או למעט כמו או כשצ פרט לכלאים או עו פרטי לגמיה: **וקמעיזי** בורהו מיניה. פירוש כולהו נקבה וטומטוס ואנדרוגינוס ולרב חסדא נמי צסמוך דאמר סמי מכאן טומטוס נקט כולהו משום נקבה ואנדרוגינוס:

אי אמרת בשלמא מיפשט פשיטא א"ה. פירוש דכזור הוא ומומו עמו היינו דאיצטרך קרא למעוטי ותימה מהאי טעמא גופיה לא לבעי קרא דקדושה אם יט קדושה לשם עולה ואפילו בגזיה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן ל למעוטי מקדושה דהא גזי כבוד כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה רבי ישמעאל מגזיה דלא שרי ליה יט משום מום אלא לישתא עכ"ל וקשה לפירשו מום מעיקרא לא אסור בגזיה ועבודה אלא מדרצנן דמוכח ליה לעיל צפ"צ (דף יד). דאמר קדושת (מוצח) דמיחלפא צקדושת הגוף גזרו צה רצנן ויש פי' אחרים מרש"י שכתוב צהם הינו דאיצטרך קרא למעוטי דאע"ג דזכר הוא לא מקרבינא ליה דנקבות שלו הוה מום ולפי"ז צ"ל דאתא האי קרא לאשמעינן א צבא רבי מומא לאפוקי מדרשא דאביי ורבא דלעיל יט ומירך דאיצטרך למעוטי לאשמעינן דגרע מצעל מום דבעל מום נתפס יט צתמורה וזו"ת אי"כ מאי קפריך אילימא לת"ק ספיא יט ואתי קרא למעוטי ספיא שפיר איצטרך למעוטי דאין נתפס צתמורה דס"ד דנתפס אפילו הוי נקבה יט לאשם דתערעו לרצנן דר"ש צתמורה צפרק אלו קדשים (דף יט): וכיון שיש צה קדושת הגוף משמע דמיתפס צתמורה וגם עושה תמורה יט קדושה ראויה כמו תמורת הפסח דראי שאינה קריבה ואפי"ה נתפס צתמורה לקדושה דחוייה ורועיה וגזי אנדרוגינוס דמעט ליה קרא הכא אפילו הוי ספיא לפי שאינו לא זכר גמור ולא נקבה גמורה וי"ל דהכי פריך יט מדאיצטרך קרא זכר למעטיה מהקרבת עולה כיון דספק נקבה הוא דאי למעטו מדין תמורה אפילו הוי נקבה לא הו"ל למיכתב יתורא יט בזכר דמשמע דמעט ליה מוטעם דאינו זכר גמור ואם תאמר היכי דייק יט דמיפשט פשיטא ליה לרבי ישמעאל דילמא אתיא כתנאי אחריני דסברי זכר הוא כגון רבי יוסי דפרק הערל

מסורת הש"ס

א) ויקרא פרשתא גן,
ב) ויקרא אן,
ג) לאוקמא הס"ד חת"כ ד"ה פשיטא טו צ"ק,
ד) לן אלא צ"ק,
ה) גי ה"ק ספקא לא אתי,
ו) [שמות א] (דברים טו),
ז) [שמות יג],
ח) כמותים צ"ק,
ט) וי"ל דכל ספיא דלי"א להפכר כמו צהת ומעשר דפעמים שהוא קי לפעמים שהוא צעין אחר שייך למעטי מקרא שפיר מטעם שס ספק וטומטוס נמי כו צ"ק וע' מוס' חולין כב: ד"ה איצטריך,
י) גי"א וקאמר,
יא) גי"א למעטי מטעם שהוא משונה ואם הוא כו צ"ק,
יב) ואלא,
יג) גי צ"ק דלמא דמיחלפא,
יד) וי"ל דאיצטריך צ"ק,
טו) נקדשה דחוייה כמו תמורת הפסח שאינו ראוי לקרב ואפי"ה צ"ק,

◀◀▶▶

הנהגות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ודילמא וכו' כלומר אם ת"ל צטור:

◀◀▶▶

רבנו גרשום

מיפשט פשיטא ליה. דאנדרוגינוס לא הוי בריה בפ"ע אלא זכר הוא ובכור ומומו עמו הוא חורין דנקבות: או דילמא ספוקי מספקא ליה. דדילמא בריה הוי ולא קדוש: או אם תמצא לומר בכור הוא. הוי מומו עמו: למילקא עליה משום גזיה ועבודה אי נמי מיחובה לכהן אי פשיטא ליה דכזור הוא ומומו עמו לקי עליה משום גזיה ועבודה ומיחייב למיתביה לכהן: כשהוא אומר למשא זכר. דכתיב ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים זכר תמים שאין תלמוד לומר שהרי כבר נאמר זכר למעלה דכתיב אם עולה קרבנו מן הכזר וכבר הקיש בקי לצאן: אילימא תנא קמא. דרבי ישמעאל ספיא הוא אהא אפר וטומטוס ואנדרוגינוס לא במקדש ולא בבדינה אין שוחטין דספק הוא שמא נקבה הוא ולא הוי בכור: והאי קמי למעטי ספיא. והא קמי שמיא ליכא ספיא: אלא לאו לרבנן בתראי איצטרך קרא דלדידהו לא הוי ספיא אלא חולין גמורין דהא אמרינן וחכ"א אינו בכור ונגזו ועבד: אי לרבנן מיט איצטרך זכר אחראי תיפוק ליה מוח זכר וקא מימעטי כולהו מיניה בין נקבה ובין טומטוס ואנדרוגינוס: אלא פשיטא לר' ישמעאל איצטרך אידך זכר דלדידהו קדוש בכבור והיינו דאיצטרך למעטי דאע"ג דקדיש בכבור לא קדיש לעיני קדשים: (אלא) לעולם רבנו בתראי ואי אמרת לדידהו כיון דלא קדיש בכבור תיפוק להו ממד זכר אין הכי נמי אלא גבי כבוד הא כתיב תרי קראי הזכר והזכרים הכא נמי כתיב תרי זכר: מחלוקת באנדרוגינוס. דלרבנן בתראי הוי בריה ולתי"ק ורבי ישמעאל הוי ספק בכור: אבל טומטוס. אפילו לרבנן בתראי הוי ספיא דשמו יקיע וימצא זכר וקדוש מספיא:

א) ערכין ד': שנת קלו. נדה כח: (ג) יבמות פג: ע"ש יבמות ספ: א) יבמות פג: תמורה יל. ד) (ז) נעלל מא"ן; (ח) ויקרא טו, ו) מאלן שייך נע"ז, ו) ר"פ הערל דסבר דאנדרוגינוס זכר כו' ז"ק"ט (ח) שייך נע"ל, ט) ז"ק"ו, י) שייך נע"ל, כ) גי' ז"ק"ו ושייך שפיר למעוטי דתפירשתי נע"ל, ל) פירש אס זכר ז"ק"ט, מ) קדושת פה חלה עליהן וי"מ כהוייתן מחול עלייהו ז"ק"ט, נ) לקדוש ז"ק"ט, ס) ז"ק"ט מ"ג, ע) אפי' הוא אשה גמורה ז"ק"ט

תורה אור השלם

1. ודקדק בערך חזקן מן עשרים שנה ועד ין ששים שנה ודקדק ערך חמשים שקל ספק ב'שקל חקשתי: ויקרא כו ג ויקרא כז א

2. ואם נקבה הוא ודקדק ערך שלשים שקל: ויקרא כז ד

3. ואם זכב וצאן קרבנו בהשבים או מן העמים לעלף זקר תמים יקריבו: ויקרא א י

4. ואם מן הצאן קרבנו מן הבהמים או מן העמים לעלף זקר תמים יקריבו: ויקרא ג א

5. כל הכבוד אשר יקבל בבקרך וצאנך חזקן תקדש ליי' אלהיך לא תעבד בבקר שורך ולא תגז בצור צאנך: דברים טו ט

תנן בבבא מציעא:

א) ר"ש ד"ה היזכר וכו'

ב) היינו הן וכו' דפרישות לגיל הס"ד: (ג) ר"ח ות"ק סבר וכו' במקום נקבות שריגיל (לח"ט)

הנהרות הב"ח

א) ר"ש ד"ה היזכר וכו' היינו הן וכו' דפרישות לגיל הס"ד: (ג) ר"ח ות"ק סבר וכו' במקום נקבות שריגיל (לח"ט)

שיטה מקובצת

א) ח' סמי מכאן טומטום ח"ש נמחק: (ב) אן נקבה להוציא טומטום ואנדרוגינוס: (ג) ח' מה ת"ל נמחק: (ד) איש וערך אשה אין בו בפרשת בחוקתי ה"ד: (ה) טומטום ומשום: ו ועוד כמה נשים בין: (ו) לא ממעיט י"ח קרא: (ז) העבד כולוהו בקרבנות: (ח) מליקה כמה נפשו אם זכר וכו' נקבה הערל כשר הדא חי מר"א נמי איכא לאותוביה דקאמר כל מיכא שנאמר זכר ונקבה: (י) מקדישין לעשות תמורה: י"א קדושים הוא אין נמספין בקדושת כנון: י"ב דס"ל בריה הוי ואיכא ד"ל ספק הוי: י"ג כתנאי ס"א ומצי לאוקמא דרבנן בתראי דהתני אטומטום נמי פליגי ודלא כרב חסדא אלא כוכר ונקבה מספקא מעיקרא אפילו רבנן בתראי והני תנאי דברייתא בתבי פליגי כו' והד"א: י"ד מטיל מים במקום: י"ה להיות כנקבה: י"ו הערל דס"ל דאנדרוגינוס זכר למי: י"ז ושוין ומר"א דאמר התם חיובין עליה: י"ח דשמא יש עוד: י"ט שאני התם דכתבי: כו מוקים ליה לדרשא כו סביא ליה כובנין: לא קדושה קסבר דבריה: (ט) קדושה דאימיהו: (ט) אפילו אי בהוייתן קדושים שהוי אמר ח' בפירוש מסתק: טו טומטום מי"מ אפרין בסמך: (ט) אין קדושת פה חלה עליהן כו' עלייהו קדושת אימיהו כמו בכל כו' רדאי או זכר או נקבה הוא כו' רל"א שייך כו' קדושת אימיהו ששים: טז מיתורא דה"א קדושי: טז מנקבה ויזין דמעטיה מוכר רל"א תימא דמעטיה מנקבה ערך וברייתא: (טז) ת"ק מטמאין נקט: (טז) שהוא ודאי נקבה: (טז) לעולם טעמא משום: (טז) זכר מי"מ מטעניא:

אלמה טניא הזכר. והיה ערכך הזכר ומריצוא דה"א נפקא לן ולא טומטום: ערך איש ו' ואשה אין שוין כדמפרש צ"פ בזה סניי(ט): **אם נקבה**. מריצוא דאם נפקא לן ולא טומטום (ט) משום ספיקא לא ממעיט ליה קרא דספיקא קמי שמיא ליכא אלא ודאי משום בריה ממעיט ליה:

סמי מלחן טומטום. מקרא לא ממעט אלא אנדרוגינוס ומשום בריה אצל טומטוס נערך ולחומרך נערך כזכר: **אם זכר אם נקבה**. בשלמים כתיב (ויקרא ו) ומשום ספק לא ממעט קרא ועוד ו' בין זכר בין נקבה כשר לשלמים אלא ודאי בריה הוא: **הזכר ולא נקבה**. (ה) דהיינו הך דגזי עולה דפרישית לעיל להוי"א טומטוס ומדמעטיה קרא בריה הוא לשמס ספק לא ו' ממעט קרא: הרוצע ל"ג ללא שייך צעופות: **הענדה**. י"ח כולה בקצנות לעפות קמיירי: **טעמא'ם נגדים אבים הנלווים**. כשאר כבול עוף טהור דמליקמו אינה מליקה והוי נבילה ואי לאו בריה הוא אמאי אינה מליקה (ט) מה נפשך אס זכר הוא כשר ואס נקבה הרי כשר דהא צעופות לא חלק הכמוז ועוד מד"א איכא לאומינה דקאמר כל מקום שאתה מואל זכר ונקבה אתה מואיל טומטוס ספיקא מי ממעט ליה קרא אלא ודאי בריה הוא והיכא דמעטיה מעטיה אצל צעופות ללא מעטיה לא מעטיה: לא **קדושין בסמורה**. כלומר אפילו תמורה שחלה על צעל מוס קצוע אינה חלה עליהן וטעמא מפרש צנמכת תמורה צפרק י"ח בקצנות (דף ט"ז): **ולא מקדישין י' צעושי סמורה**. שאס הם קדושין אין עושין תמורה והיכי דמי שהן עזמנן קדושין י"א כגון שהיו ולדות קדשים דקדשי אגז אמנן. ואי טומטוס ספק הוא אמאי לא קדוש ממה נפשך: **י'סוס**. דמי להנך שספולין משנולדו. והיכי דמי יתוס כדמפרש שצחיטת חולין צ"פ שני דה (לח): שמתה אמו צשמת לידה וכו' **פירש למיתה** וכו' פירש לחיים: **לימא כפתאי**. הא דרז חסדא דאיכא דס"ל י"ט ספק הוי: אין קדושה חלה **עליו**. דבריה הוא אצל צטומטוס לא פליגי דספק הוא: **להוי"א טומטוס**

ואנדרוגינוס. דטומטוס נמי בריה הוא: **לא מספקא**. דתיקוס לרז חסדא כתנאי י"א דתימא הוא הוא תנא דסבירא ליה בריה הוא סבירא ליה כרזנן בתנאי: **אלא הני תנאי דברייתא** אשה פליגי דכ"ע מנטי' ל"ח צנמקוס זכות זכר הוי וקדוש: **ות"ק סבר** חיישינן שמא נהפכה זכרותו וכפל גידו מצפניס ומוציא מיס צנמקוס (ט) שרגיל נקבות להיות י"ח נקבה ור"ש

כדאמר בסוף המפלת (נדה דף כח:.) **וכר' יהודה** אחיה כדמוכח בשבת **יהודה** אנדרוגינוס זכר הוא שאס אחת אומר כן בערכין יערך ותניא הזכר ולא טומטוס **כר' פירוש** וסתם ספרא ר' יהודה היא (למקן דף סא.) **וקאמר ר"ע** בר יחאק אף אמן נמי תנינא דקא"ר יהודה פוסל צאשה אנדרוגינוס לקדוש מי חטאת ומאי שנא אגז מילה דכתיב (בראשית א) המול כל זכר ויש לתמוה מאי שנא דבערכין כרין אנדרוגינוס וצקדוש לא כרין מיעוט אלא ממעטינן ליה מהיכא דממעטינן ולא ונתנה כדלמרינן צפרק טרף צקלפי (יומא דף מג.) **ועבילה ארדרה** כרין יתור לרצונן לקין זכר ויהי מקדוש הוה מנינן למימר דשמא איכא מיעוט אצל מילה קשיא וי"ל דקסבר ר' יהודה אנדרוגינוס מואל מכלל זכר בלא שום מיעוט מסבירא ולהכי פסל ליה (ט) קדוש ולענין מילה כרין ייתורא דכל זכר לריצואי והא דזעי מיעוטא בערכין היינו משום דמסבירא הייתי מעמידו לכל הפחות בערך נקבה אי לאו דמעטיה מנקבה (ט) (לאוקומיה בערך) וברייתא עולה לעיל לדינטריך קרא למעוטי מוכר לאו כר' יהודה אע"ג דסתם ספרא י"ח היא דהא צקדוש פוסלו ר' יהודה בלא שום ייתור ומי"מ פשיטא ליה דההיא דערבין (דף ד.) ר' יהודה כל כמה דאיכא לאוקומיה סתם סיפרא כוומיה מוקמינן ועוד תניא צהדיא צפ"ק דערבין (דף ה:) דר' יהודה אומר הטומטוס ואנדרוגינוס מעריבין אצל לא נערבין ומיהו קשה לפי שיטה (יט) שפירשתי מפרק הערל (יבמות דף עג:.) **דמשמע** התם ללא פסיל ליה ר' יהודה לענין קדוש אלא מספק דהוי ספק איש ספק אשה דתניא (ט) ר' יהודה אומר אף אנדרוגינוס שקדש קדושו פסול מפני שהוא ספק אשה ואשה ערלה לקדש וגראה לפרש דספק הוא לר' יהודה ולענין מילה (ט) אי כאשה גמורה ירצוה הכמוז מכל זכר דמשמע כל זכרות וזכרות וזכרות ערלה מעטו הכמוז מערך איש ואשה לפי שהוא משונה: **טומטום** ואנדרוגינוס אין מטמאין בגדים אבית הבציעה. ה"ה דלהקרבנה נמי נמי בריה הוא. משמע הכא דקסבר אנדרוגינוס בריה הוא כמו טעמא דטומטוס ואפי' דמסיק נמי דטומטוס ממעט לדידיה מטעם שהוא (ל) נקבה כשמטיל מים צנמקוס נקבות מי"מ פאנדרוגינוס הוי לעולם (ל) משום דבריה הוא ותמיה דפ' הערל (דף פא.) משמע דר"ש חשיב ליה ודאי זכר לר' יוחנן דלאמר התם אף מאכילה צחוה ושוק וי"ל דלפני' הוי ודאי זכר (ל) ממעטינא ליה זכר אצל נקבה ודאי מימעטא מן טומטוס המטיל מים צנמקוס נקבות לפי המסקנא דלפני' ודאי נקבה הוי כיון דלא חייש שמא נהפכה זכרות לנקבות: (י)

על אלו מומין פרק ששי בכורות

^א (ט) הערל (יבמות דף פא.) **ואנדרוגינוס** זכר ואיכא למ"ד אף מאכילה צחוה ושוק י"ו ואמר ר"א התם חייצין עליו סקילה [כוכר] או כתנאי דברייתות דצמוןך דממעט מהזכר טומטוס ואנדרוגינוס או מיתורא ממעט ליה וי"ל לפני' מנה שפירשתי דמטעמא דמוס קא ממעט ליה ניחא דמיסתבר ליה לאוקומיה כר' ישמעאל

אלמה תניא (ה) **הזכר** א"לא טומטום ואנדרוגינוס (ט) **סמי מיכן טומטום** ת"ש יכול לא יהא בערך איש אבל יהא בערך אשה ת"ל **הזכר** ^ב **אם נקבה** ולא טומטום ואנדרוגינוס **סמי מיכן טומטום** ת"ש ^ב **אם זכר** אם נקבה (ט) **זכר ודאי נקבה** ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס **סמי מיכן טומטום** ת"ש **הזכר** ולא נקבה כשהוא **אומר למטה** ^ד **זכר שאין ת"ל** (ט) **מה ת"ל להוציא טומטום ואנדרוגינוס סמי מיכן טומטום** ת"ש **הנעבד והמוקצה והאתנן והמהויר וטומטום ואנדרוגינוס כולן מטמאין בגדים אבית הבליעה** ר"א **אומר טומטום ואנדרוגינוס אין מטמאין בגדים אבית הבליעה** שהיה ר"א **אומר** כל מקום שנאמר זכר ונקבה אתה מוציא טומטום ואנדרוגינוס מביניהם ועוף הואיל ולא נאמר בו זכר ונקבה אין אתה מוציא טומטום ואנדרוגינוס מביניהם **סמי מיכן טומטום** ת"ש **ר' אלעזר** אומר הטריפה והכלאים יוציא דופן טומטום ואנדרוגינוס לא קדושים ולא מקדישין ואמר שמואל ילא קדושים בתמורה ולא מקדישין לעשות תמורה **סמי מיכן טומטום** ת"ש **ר' אלעזר** אומר המשה לא קדושים ולא מקדישין ואילו הן הטריפה והכלאים יוציא דופן וטומטום ואנדרוגינוס וכי תימא ה"ג **סמי מיכן טומטום** הוו להו ארבעה אפיק טומטום ועייר יתום לימא (ז) **כתנאי רבי אילעאי** אומר משום ר' ישמעאל אנדרוגינוס בכור הוא ומומו עמו יהודה אומר משום ר"ש הרי הוא אומר (ה) **הזכר וכל מקום שנאמר זכר אינו אלא להוציא טומטום ואנדרוגינוס וכי תימא סמי מיכן טומטום** ר"ש בן יהודה היינו רבנן אלא לאו טומטום איכא בינייהו דת"ק **סבר** אין קדושה חלה עליו אאנדרוגינוס אבל טומטום ספיקא הוא וקדוש כסמי ספיקא ואתא רבי שמעון בן

אב"ב טומטום דברי הכל **ספיקא** הוא בו'. לאו מטעם ללא אחי קרא למעוטי ספיקא קאמר רז חסדא דקדוש מספיקא דגזי טומטוס שיט מהס זכר ויש מהס נקבה (ט) **ללא שייך כדפי** לעיל אלא לא מיסתבר ליה לאוקומי מיעוטא צטומטוס דחשיב ליה זכר גמור או נקבה גמורה ור' יוחנן דפליגי עליה דרז חסדא לקמן י"א דקסבר דבריה הוא ואין קדושה חלה עליו ואפילו מנאל זכר ואי"ת ואמאי לא ספירן ארז חסדא מהיחא דריש כילד מעימינן (תמורה דף כד:.) **דאס זכר יקרב עולה ואס נקבה זכאי שלמים דקאמר** התם ילדה טומטוס ואנדרוגינוס אין קדושה חלה עליהם ומפרש התם דקסבר ולדות קדשים צהוייתן הס קדושים דאי צמעי אמן הס קדושים הלא תפשיניהו קדושה יט דאימיה ולרז חסדא דלאמר טומטוס ספיקא הוא יהיה טומטוס קדוש אפי' (יג) צהוייתן קדושים שהרי (ט) צפי' אמר אס זכר יקרב עולה ואס נקבה זכאי שלמים ואע"ג דאיכא למימר סמי מלחן טומטוס (יז) אמאי פריך צמוןך מצרייתות ה"ל למיפרך ממתני' וי"ל דרז חסדא פי' אין י"א(ט) קדושה חלה עליהן ומי"מ צהוייתן תפול עלייהו קדושה כשני בכל ולדות קדשים דכיון דהוי ודאי אס זכר או נקבה הוא ללא משני התם אין קדושת פיו חלה עליהם ולוקמה צבהמת חולין ללא שייך ליה קדושת אמו משום דמשמע ליה דקאי צין אצהמה דחולין צין אצהמה דקדשים דאיירי זה: **אלמדה תניא** הזכר ו"א טומטום ואנדרוגינוס. מיימורא י"ח קדריש אצל מוכר לחודיה לא קממעט וי"ל דלמיר כר חסדא לא לכל א"ר (דף קלו:.) **דלמיר רז חסדא** לא לכל א"ר (למקן דף סא.) **וקאמר ר"ע** בר יחאק אף אמן נמי תנינא דקא"ר יהודה פוסל צאשה אנדרוגינוס לקדוש מי חטאת ומאי שנא אגז מילה דכתיב (בראשית א) המול כל זכר ויש לתמוה מאי שנא דבערכין כרין אנדרוגינוס וצקדוש לא כרין מיעוט אלא ממעטינן ליה מהיכא דממעטינן ולא ונתנה כדלמרינן צפרק טרף צקלפי (יומא דף מג.) **ועבילה ארדרה** כרין יתור לרצונן לקין זכר ויהי מקדוש הוה מנינן למימר דשמא איכא מיעוט אצל מילה קשיא וי"ל דקסבר ר' יהודה אנדרוגינוס מואל מכלל זכר בלא שום מיעוט מסבירא ולהכי פסל ליה (ט) קדוש ולענין מילה כרין ייתורא דכל זכר לריצואי והא דזעי מיעוטא בערכין היינו משום דמסבירא הייתי מעמידו לכל הפחות בערך נקבה אי לאו דמעטיה מנקבה (ט) (לאוקומיה בערך) וברייתא עולה לעיל לדינטריך קרא למעוטי מוכר לאו כר' יהודה אע"ג דסתם ספרא י"ח היא דהא צקדוש פוסלו ר' יהודה בלא שום ייתור ומי"מ פשיטא ליה דההיא דערבין (דף ד.) ר' יהודה כל כמה דאיכא לאוקומיה סתם סיפרא כוומיה מוקמינן ועוד תניא צהדיא צפ"ק דערבין (דף ה:) דר' יהודה אומר הטומטוס ואנדרוגינוס מעריבין אצל לא נערבין ומיהו קשה לפי שיטה (יט) שפירשתי מפרק הערל (יבמות דף עג:.) **דמשמע** התם ללא פסיל ליה ר' יהודה לענין קדוש אלא מספק דהוי ספק איש ספק אשה דתניא (ט) ר' יהודה אומר אף אנדרוגינוס שקדש קדושו פסול מפני שהוא ספק אשה ואשה ערלה לקדש וגראה לפרש דספק הוא לר' יהודה ולענין מילה (ט) אי כאשה גמורה ירצוה הכמוז מכל זכר דמשמע כל זכרות וזכרות וזכרות ערלה מעטו הכמוז מערך איש ואשה לפי שהוא משונה: **טומטום** ואנדרוגינוס אין מטמאין: **ואתא** ר"ש בן רבי יהודה משום ר"ש צמימר טומטום נמי בריה הוא. משמע הכא דקסבר אנדרוגינוס בריה הוא כמו טעמא דטומטוס ואפי' דמסיק נמי דטומטוס ממעט לדידיה מטעם שהוא (ל) נקבה כשמטיל מים צנמקוס נקבות מי"מ פאנדרוגינוס הוי לעולם (ל) משום דבריה הוא ותמיה דפ' הערל (דף פא.) משמע דר"ש חשיב ליה ודאי זכר לר' יוחנן דלאמר התם אף מאכילה צחוה ושוק וי"ל דלפני' הוי ודאי זכר (ל) ממעטינא ליה זכר אצל נקבה ודאי מימעטא מן טומטוס המטיל מים צנמקוס נקבות לפי המסקנא דלפני' ודאי נקבה הוי כיון דלא חייש שמא נהפכה זכרות לנקבות: (י)

מב.

הזכר. ה' תימא קדוש (יבמות קלז:.) **הנעבד**. שהסתמוה לו ושפלו עי"ו (יבמות צג:.) **במלוקן** דקדושי קמיירי (שם.) **והמוקצה**. שהק"ט ויחדו לתקרות עי"ו (שם.) **וטומטום** ואנדרוגינוס. ואפי' שלח נאמר תמות וזכרות עשומ, קסבר בריה כפי עמיה הוא ואיטו ספק זכר ספק נקבה, ור"א פליגי עליה כו' (יבמות פח:.) **מטמאין בגדים** אבית במלוקן דקדושי קמיירי כיון נגלג עוף כיון דלוקן לחיין להקריבה, כדמנא מן צבהמה להוי"א רוצע ורצע ע"ו. **במורה** כפ' צמלח (מת.) **ומליקא** נגלה (יבמות צג:.) **נגלג** עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל לטמאה כס (יבמות שם.) **אתא מוציא** ואנדרוגינוס מביינין. **דקדושין** (נדה כח:.) **זכר ודאי נקבה** והואי ולא טומטוס ואנדרוגינוס (יבמות שם.) **ספול** להקריבה, דכתיב (ויקרא כב) שר או כשר פרט לגללים, כי יזל פרט ליואל דופן, והאי משא ליקף ר' אלעזר מקאי פכתי יט בקרבנות ללא חיל קדושה עליהן, ואפי' דשאר פסולי הקריבה כגון רוצע ורצע ע"ו מוקלה ועבד ותמנן ומחיל מילא עלייהו קדושת הגוף וצריכות מוס קבוע לפדות עליו ולחמר כדיון אסורין בגויה ועבודה, הי לא מילא עלייהו אלא קדושת דמיס דקיקלא ועומדין געלמא ופסלין בלא מוס ומוסרין בגויה ועבודה לחחר פדיון (יבמות פח:.) **לא קדושים** בתמורה. לא מיעייל תחלת הקדש ללא קדש, דאפילו בעל מוס שקדס מומו נקדשו לא נחמא ליה קדושת הגוף כדלמר בצבסיות צפי' (דף) אלא אפילו אס המייר קודש כהן הני לא מקדש, דאילו בעל מוס מילא עליה קדושת הגוף לאיכר בגויה ועבודה אף משיפדה דכתיב (ויקרא כז) טוב ברע אס הני מייירע, אפילו כתי אהני לא מילא (יבמות שם) **ובעי"ו תמורה** י"א. **ולא מקדישין** לעשות תמורה. אס אס קדושים ומייר חולין כהסי אין עושין תמורה, והאס מוטמינן צנמכת תמורה אי מתחב שאלן קדושין ה"א מקדישין, אי תמה מואל אלא נטרדיש צהמה ואח"כ נטרדיש. מנקדיש ולו וילא דרך אגל כלאים וטומטוס ואנדרוגינעס שנפסלו משעת יליחס, אי תמה מואל שקדיש אלא צולות קדושים שהיתה אמן קדושה, ותם תקומת יעכו ויתקמא ויפדס ויאכלס והטרפה תקבר (יבמות שם.)

הזכר. ה' תימא קדוש (יבמות קלז:.) **הנעבד**. שהסתמוה לו ושפלו עי"ו (יבמות צג:.) **במלוקן** דקדושי קמיירי (שם.) **והמוקצה**. שהק"ט ויחדו לתקרות עי"ו (שם.) **וטומטום** ואנדרוגינוס. ואפי' שלח נאמר תמות וזכרות עשומ, קסבר בריה כפי עמיה הוא ואיטו ספק זכר ספק נקבה, ור"א פליגי עליה כו' (יבמות פח:.) **מטמאין בגדים** אבית במלוקן דקדושי קמיירי כיון נגלג עוף כיון דלוקן לחיין להקריבה, כדמנא מן צבהמה להוי"א רוצע ורצע ע"ו. **במורה** כפ' צמלח (מת.) **ומליקא** נגלה (יבמות צג:.) **נגלג** עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל לטמאה כס (יבמות שם.) **אתא מוציא** ואנדרוגינוס מביינין. **דקדושין** (נדה כח:.) **זכר ודאי נקבה** והואי ולא טומטוס ואנדרוגינוס (יבמות שם.) **ספול** להקריבה, דכתיב (ויקרא כב) שר או כשר פרט לגללים, כי יזל פרט ליואל דופן, והאי משא ליקף ר' אלעזר מקאי פכתי יט בקרבנות ללא חיל קדושה עליהן, ואפי' דשאר פסולי הקריבה כגון רוצע ורצע ע"ו מוקלה ועבד ותמנן ומחיל מילא עלייהו קדושת הגוף וצריכות מוס קבוע לפדות עליו ולחמר כדיון אסורין בגויה ועבודה, הי לא מילא עלייהו אלא קדושת דמיס דקיקלא ועומדין געלמא ופסלין בלא מוס ומוסרין בגויה ועבודה לחחר פדיון (יבמות פח:.) **לא קדושים** בתמורה. לא מיעייל תחלת הקדש ללא קדש, דאפילו בעל מוס שקדס מומו נקדשו לא נחמא ליה קדושת הגוף כדלמר בצבסיות צפי' (דף) אלא אפילו אס המייר קודש כהן הני לא מקדש, דאילו בעל מוס מילא עליה קדושת הגוף לאיכר בגויה ועבודה אף משיפדה דכתיב (ויקרא כז) טוב ברע אס הני מייירע, אפילו כתי אהני לא מילא (יבמות שם) **ובעי"ו תמורה** י"א. **ולא מקדישין** לעשות תמורה. אס אס קדושים ומייר חולין כהסי אין עושין תמורה, והאס מוטמינן צנמכת תמורה אי מתחב שאלן קדושין ה"א מקדישין, אי תמה מואל אלא נטרדיש צהמה ואח"כ נטרדיש. מנקדיש ולו וילא דרך אגל כלאים וטומטוס ואנדרוגינעס שנפסלו משעת יליחס, אי תמה מואל שקדיש אלא צולות קדושים שהיתה אמן קדושה, ותם תקומת יעכו ויתקמא ויפדס ויאכלס והטרפה תקבר (יבמות שם.)

הזכר. ה' תימא קדוש (יבמות קלז:.) **הנעבד**. שהסתמוה לו ושפלו עי"ו (יבמות צג:.) **במלוקן** דקדושי קמיירי (שם.) **והמוקצה**. שהק"ט ויחדו לתקרות עי"ו (שם.) **וטומטום** ואנדרוגינוס. ואפי' שלח נאמר תמות וזכרות עשומ, קסבר בריה כפי עמיה הוא ואיטו ספק זכר ספק נקבה, ור"א פליגי עליה כו' (יבמות פח:.) **מטמאין בגדים** אבית במלוקן דקדושי קמיירי כיון נגלג עוף כיון דלוקן לחיין להקריבה, כדמנא מן צבהמה להוי"א רוצע ורצע ע"ו. **במורה** כפ' צמלח (מת.) **ומליקא** נגלה (יבמות צג:.) **נגלג** עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל לטמאה כס (יבמות שם.) **אתא מוציא** ואנדרוגינוס מביינין. **דקדושין** (נדה כח:.) **זכר ודאי נקבה** והואי ולא טומטוס ואנדרוגינוס (יבמות שם.) **ספול** להקריבה, דכתיב (ויקרא כב) שר או כשר פרט לגללים, כי יזל פרט ליואל דופן, והאי משא ליקף ר' אלעזר מקאי פכתי יט בקרבנות ללא חיל קדושה עליהן, ואפי' דשאר פסולי הקריבה כגון רוצע ורצע ע"ו מוקלה ועבד ותמנן ומחיל מילא עלייהו קדושת הגוף וצריכות מוס קבוע לפדות עליו ולחמר כדיון אסורין בגויה ועבודה, הי לא מילא עלייהו אלא קדושת דמיס דקיקלא ועומדין געלמא ופסלין בלא מוס ומוסרין בגויה ועבודה לחחר פדיון (יבמות פח:.) **לא קדושים** בתמורה. לא מיעייל תחלת הקדש ללא קדש, דאפילו בעל מוס שקדס מומו נקדשו לא נחמא ליה קדושת הגוף כדלמר בצבסיות צפי' (דף) אלא אפילו אס המייר קודש כהן הני לא מקדש, דאילו בעל מוס מילא עליה קדושת הגוף לאיכר בגויה ועבודה אף משיפדה דכתיב (ויקרא כז) טוב ברע אס הני מייירע, אפילו כתי אהני לא מילא (יבמות שם) **ובעי"ו תמורה** י"א. **ולא מקדישין** לעשות תמורה. אס אס קדושים ומייר חולין כהסי אין עושין תמורה, והאס מוטמינן צנמכת תמורה אי מתחב שאלן קדושין ה"א מקדישין, אי תמה מואל אלא נטרדיש צהמה ואח"כ נטרדיש. מנקדיש ולו וילא דרך אגל כלאים וטומטוס ואנדרוגינעס שנפסלו משעת יליחס, אי תמה מואל שקדיש אלא צולות קדושים שהיתה אמן קדושה, ותם תקומת יעכו ויתקמא ויפדס ויאכלס והטרפה תקבר (יבמות שם.)

הזכר. ה' תימא קדוש (יבמות קלז:.) **הנעבד**. שהסתמוה לו ושפלו עי"ו (יבמות צג:.) **במלוקן** דקדושי קמיירי (שם.) **והמוקצה**. שהק"ט ויחדו לתקרות עי"ו (שם.) **וטומטום** ואנדרוגינוס. ואפי' שלח נאמר תמות וזכרות עשומ, קסבר בריה כפי עמיה הוא ואיטו ספק זכר ספק נקבה, ור"א פליגי עליה כו' (יבמות פח:.) **מטמאין בגדים** אבית במלוקן דקדושי קמיירי כיון נגלג עוף כיון דלוקן לחיין להקריבה, כדמנא מן צבהמה להוי"א רוצע ורצע ע"ו. **במורה** כפ' צמלח (מת.) **ומליקא** נגלה (יבמות צג:.) **נגלג** עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל לטמאה כס (יבמות שם.) **אתא מוציא** ואנדרוגינוס מביינין. **דקדושין** (נדה כח:.) **זכר ודאי נקבה** והואי ולא טומטוס ואנדרוגינוס (יבמות שם.) **ספול** להקריבה, דכתיב (ויקרא כב) שר או כשר פרט לגללים, כי יזל פרט ליואל דופן, והאי משא ליקף ר' אלעזר מקאי פכתי יט בקרבנות ללא חיל קדושה עליהן, ואפי' דשאר פסולי הקריבה כגון רוצע ורצע ע"ו מוקלה ועבד ותמנן ומחיל מילא עלייהו קדושת הגוף וצריכות מוס קבוע לפדות עליו ולחמר כדיון אסורין בגויה ועבודה, הי לא מילא עלייהו אלא קדושת דמיס דקיקלא ועומדין געלמא ופסלין בלא מוס ומוסרין בגויה ועבודה לחחר פדיון (יבמות פח:.) **לא קדושים** בתמורה. לא מיעייל תחלת הקדש ללא קדש, דאפילו בעל מוס שקדס מומו נקדשו לא נחמא ליה קדושת הגוף כדלמר בצבסיות צפי' (דף) אלא אפילו אס המייר קודש כהן הני לא מקדש, דאילו בעל מוס מילא עליה קדושת הגוף לאיכר בגויה ועבודה אף משיפדה דכתיב (ויקרא כז) טוב ברע אס הני מייירע, אפילו כתי אהני לא מילא (יבמות שם) **ובעי"ו תמורה** י"א. **ולא מקדישין** לעשות תמורה. אס אס קדושים ומייר חולין כהסי אין עושין תמורה, והאס מוטמינן צנמכת תמורה אי מתחב שאלן קדושין ה"א מקדישין, אי תמה מואל אלא נטרדיש צהמה ואח"כ נטרדיש. מנקדיש ולו וילא דרך אגל כלאים וטומטוס ואנדרוגינעס שנפסלו משעת יליחס, אי תמה מואל שקדיש אלא צולות קדושים שהיתה אמן קדושה, ותם תקומת יעכו ויתקמא ויפדס ויאכלס והטרפה תקבר (יבמות שם.)

הזכר. ה' תימא קדוש (יבמות קלז:.) **הנעבד**. שהסתמוה לו ושפלו עי"ו (יבמות צג:.) **במלוקן** דקדושי קמיירי (שם.) **והמוקצה**. שהק"ט ויחדו לתקרות עי"ו (שם.) **וטומטום** ואנדרוגינוס. ואפי' שלח נאמר תמות וזכרות עשומ, קסבר בריה כפי עמיה הוא ואיטו ספק זכר ספק נקבה, ור"א פליגי עליה כו' (יבמות פח:.) **מטמאין בגדים** אבית במלוקן דקדושי קמיירי כיון נגלג עוף כיון דלוקן לחיין להקריבה, כדמנא מן צבהמה להוי"א רוצע ורצע ע"ו. **במורה** כפ' צמלח (מת.) **ומליקא** נגלה (יבמות צג:.) **נגלג** עוף טהור אין לה טומאה אלא בבית הבליעה, כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל לטמאה כס (יבמות שם.) **אתא מוציא** ואנדרוגינוס מביינין. **דקדושין** (נדה כח:.) **זכר ודאי נקבה** והואי ולא טומטוס ואנדרוגינוס (יבמות שם.) **ספול** להקריבה, דכתיב (ויקרא כב) שר או כשר פרט לגללים, כי יזל פרט ליואל דופן, והאי משא ליקף ר' אלעזר מקאי פכתי יט בקרבנות ללא חיל קדושה עליהן, ואפי' דשאר פסולי הקריבה כגון רוצע ורצע ע"ו מוקלה ועבד ותמנן ומחיל מילא עלייהו קדושת הגוף וצריכות מוס קבוע לפדות עליו ולחמר כדיון אסורין בגויה ועבודה, הי לא מילא עלייהו אלא קדושת דמיס דקיקלא ועומדין געלמא ופסלין בלא מוס ומוסרין בגויה ועבודה לחחר פדיון (יבמות פח:.) **לא קדושים** בתמורה. לא מיעייל תחלת הקדש ללא קדש, דאפילו בעל מוס שקדס מומו נקדשו לא נחמא ליה קדושת הגוף כדלמר בצבסיות צפי' (דף) אלא אפ

